

Benő Attila

(Kialszanak történetek)

*Ki-tudja-hányadik felvonás után lehull
a csend-függöny. Véglegesek a rések.
Kialszanak történetek, helyzetek,
hangosított sóhajok, nevetések.
És nem jönnek a szereplők meghajolni.
Mintha várakoznál még a léptekre.
Távolodik a színpad. A taps is elmarad.
Mintha a szem új látásra ébredne.
Hol a népes közönség?
Hol vannak a feldőlt székek?
Miért nem világítanak
sehol a reflektorfények?
Mi lett az arcokkal és álarcokkal?
És az emlékek hol égnék?
Hol van a cél? És az út, a sok ezer?
És merre vagy te, aki még kérdezel?*

(Késő délután)

*A nagy kerek ég
szürke, kéktelen.
Hogy lerövidül
minden végtelen,
ha ránk sötétül
a sűrű jelen!*

(Csendélet)

*Az eldőlt vagy eltört poharak,
a kiürült, megrepedt palackok
megtölthetők-e újra
a kezdet derűjével?*

(Zuhanás)

*A fáról, felhők magaslatából
madárfióka zuhan, meg egy levél.
Egy pillanatba zárul a távol.
Csak a száradt levél az, mely földet ér.*

(Rendhagyó számítan)

*Az egyetlenegy több mint a kettő.
Visszatérőnél sűrűbb az egyszervolt.
Szemed sem érinti azt, ami elfolyt.
Időtlen lett, mi nem felejthető.*

Az ölelés